

strenge Udfoerd, som man dengang anvendte imod de saakaldte Socialister, mulig var stiftet til at frembringe Socialisme i vort Land. — Seg skal dernæst gaa over til at undersøge, om de Sikkerhedsforanstaltninger, jeg her har foreslaet, skulde være tilstrækkelige. Den ærede Indenrigsminister bemærkede ved første Behandling, at absolut Sikkerhed ikke kan faaes, og det er virkelig en trivial Sandhed, det har Memnesket paa intet Punkt i Livet. Vi kunne ikke verge os imod de Millioner af Bakterier, som lure paa at fortære os, naar Livet er af os, og der er overhovedet ingen absolut Sikkerhed i Livet; der er kun een Sikkerhed, og det er den, vi skulde haave, nemlig den, at vi staa i Guds Haand. Der er altsaa kun Tale om en relativ Sikkerhed, men hvilken af disse relative Sikkerheder er nu den bedste, enten den at indespærre Hundene eller at behandle dem paa den Maade, som jeg her har tilladt mig at foreslaa? Seg tror at turde paastaa, at de Sikkerhedsforanstaltninger, som jeg har foreslaet, i og for sig ere lige saa betryggende som Indespærring. For det Første skal Hunden efter mit Forslag være forsynet med en forsvaerlig Mundkurv, og dernæst skal den føres i en Snor af Cieren selv, der naturligvis godt veed, om Dyret er smittet eller ikke. Der er altsaa herved to Sikkerhedsmidler, hvorpaa man kan stole. Indespærringen derimod beskytter for det Første ikke Familien og for det Andet beskytter den heller ikke Fremmede, thi det er ingenlunde nogen let Opgave at passe paa, at disse firbenede Væsener ikke smutte ud, og komme de ud, ere de farlige, thi de have da ingen Mundkurv paa. Seg vil ikke tale om, at det, dersom Hunden skal transporteres, hvilket jo skal foregaa i en lukket Vogn, virkelig er en meget vanskelig Sag at passe paa, at et saadant Dyr ikke slipper bort; det kan grumme let ske, og saasnart Hunden er paa Gaden, er Voret opgivet; den kan da bide Svemfomhelt. Har den derimod Mundkurv paa og mulig løber bort fra den, som fører den, er der dog altid Mundkurven at stole paa. At det altsaa i højeste Grad vil være i Publikums Interesse, at mit Endringsforslag bliver vedtaget, anser jeg for aldeles utvivlsomt, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Forslags Vedtagelse til det høie Thing.

Beth: Seg skal tillade mig at støtte det Endringsforslag, som er fremkommet fra den ærede Taler, der nu fatte sig, og som gaar ud paa Anvendelsen af Mundkurv. Seg har i den Tid, som har ligget mellem første og anden Behandling af denne Sag, forsøgt saa godt, jeg har kunnet — dette gjælder forøvrigt saavel om denne Sag som om den Sag, der tidligere blev forhandlet her i Dag — at faae de Dplysninger fra Sagkyndige, som kunde være af Interesse, og navnlig har jeg søgt at faae det Spørgsmaal klaret, hvad der var

mest betryggende, enten at lænke Hundene eller at forsyne dem med Mundkurv. Af det foreliggende Lovforslag kan man se, at den høitærede Indenrigsminister lægger særdeles Vægt paa den Foranstaltning, at paabyde, at alle Hunde indtil videre skulde være forsvaerligen indelukkede eller lænkede, som det hedder i Slutningen af første Punktum i Lovforslagets § 1; men efter de Dplysninger, jeg har faaet i Mellemtiden, og som jeg maa tillægge en vis Vægt, da jeg har søgt at faae dem paa de bedste Steder, hvor jeg har troet, at de kunde findes, er en Forsyning af Hunde med Mundkurv virkelig en langt mere betryggende Foranstaltning imod Udbredelse af Hundegalskab end det at binde Hundene. Naar man nemlig binder Hundene, hvad der jo altid kun kan ske i større eller mindre Distrikter, idet mindste saalænge man befinder sig paa det faste Land, — jeg mener i Modsetning til Deene, som man jo altid kan holde affpærrede — ere disse lænkede Hunde ganske fortrinsvis udfatte for Angreb og for at falde som Ofre for omkrefsende gale Hunde. Seg har saaledes personlig talt med en Mand, der iøvrigt ikke hører til de Autoriteter, som jeg tidligere troede at kunne paaberaabe mig, der har fortalt mig, at han under den forrige Epizooti i Maren 1855—57 i sin Gaard havde 2 Hunde, hver staaende i sin Lænke. Der kom da en gal Hund streifende ind i hans Gaard, hvilken først bed den ene af Lænkehundene, saa den anden, og derpaa løb ud af den anden Port. Begge hans Hunde bleve bidte, og det er jo ogsaa klart, at de Hunde, som staa i Lænke, ikke ere i Stand til at retirere sig, at komme bort fra, at undbrage sig fra gale Hundes Forsølgelse saaledes som de, der have deres Frihed. De ere fængslede ved deres Lænke og maa optage en Kamp, som Instinkt ellers tilfiger dem at undgaa. Lænkehundene ere i saadane Tilfælde de allerførste, der blive bidte af gale Hunde, og de blive saaledes Midlet til at forplante Sygdommen videre, idet der jo dels er Folk, som skulde spode dem, og som altsaa komme dem nær, hvorved de blive udfatte, og dels have jo Hundene den Måner at snuse til hinanden, saaledes at alle de Hunde, der komme ind og snuse til en saadan Lænkehund, der er bidt, ligeledes ere udfatte for at føre Sygdommen videre. Derfor er det blevet sagt, hvad jeg finder er fuldkommen rigtigt, at det ikke paa nogen Maade er nogen tilstrækkelig Sikkerhedsforanstaltning at binde Hunden; tværtimod kan det under visse Omstændigheder være Midlet til at udbrede denne i sig selv saa frygtelige Sygdom videre. Et langt bedre Middel synes det mig at være, at forsyne Hunden med en Mundkurv og at give Tilladelse til, at man fører en med en saadan Mundkurv forsynet Hund ud at spadserere med sig i Baand eller Lænke. Der er ogsaa den store Forskjel, at man, naar man fører sin Hund med sig i et Baand, vil kunne se,